

Tuần Báo Vô Vi

16 tháng 7 năm 2017

Số 351

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Tình Thầy Tận Độ
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Tình thương và đạo đức thì phải làm sao ?
2. Càng tự ái càng nhớ nhung tại sao ?
3. Lòng tham không đáy là sao ?
4. Tình yêu của Thượng Đế ban chiếu bằng cách nào ?
5. Thời tiết thay đổi thì cuộc sống phải thay đổi tại sao ?
6. Vũ trụ và tâm linh có quan hệ gì ?
7. Quý yêu Thầy thì phải quý yêu cách nào mới đúng ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Atlantic city, 28/09/99 5 : 50 AM 1) Hỏi: <i>Tình thương và đạo đức thì phải làm sao ?</i> Đáp: Thừa tình thương và đạo đức là phải biết nguyên lý của Trời Đất, thấy rõ Trời Đất ân độ chúng sanh, cần thực hiện tình thương và đạo đức giữa con người và con người. Kệ : Tha thứ thương yêu chuyện tối cần Thức giác bình tâm tự xét phân Nguyên khí ân ban giúp chuyển tiến Quy hồn tâm thức rõ nghĩa ân.	Atlantic city, 29/04/99 5 : 25 AM 2) Hỏi: <i>Càng tự ái càng nhớ nhưng tại sao ?</i> Đáp: Thừa càng tự ái càng nhớ nhưng vì tâm thức tham dâm chưa dứt khoát. Kệ : Khổ là tự ái giam thân khổ Trí tuệ chưa minh tự vô động Dục giới không ngừng mưu chuyển thức Ác ôn phá hoại lại cầu mong.
Atlantic city, 30/09/99 8 : 00 AM 3) Hỏi: <i>Lòng tham không đáy là sao ?</i> Đáp: Thừa lòng tham không đáy tức là bao nhiêu cũng không đủ. Kệ : Tham lam tự tại mình không tỉnh Cực trí hại tâm khổ chính mình Trễ nải không còn mình sáng suốt Hành thân thể xác dục tham tình.	Atlantic city, 01/10/99 5 : 00 AM 4) Hỏi: <i>Tình yêu của Thượng Đế ban chiếu bằng cách nào ?</i> Đáp: Thừa tình yêu của Thượng Đế lúc nào cũng ôm ấp trong nội tâm, một sự khẩn khít và thanh nhẹ. Kệ : Mối tình bất diệt tạo nên hình Duyên đáng thơm tho máu chuyển trình Có một không hai chiều phát triển Bằng lòng tu sửa lại càng minh.
Atlantic city, 02/10/99 5 : 40 AM 5) Hỏi: <i>Thời tiết thay đổi thì cuộc sống phải thay đổi tại sao ?</i> Đáp: Thừa nguyên khí của Trời Đất là cuộc sống của nhân loại, nguyên khí thay đổi là tâm tư của hành giả trên mặt đất phải xuôi chiều theo mà sống. Kệ : Nguyên khí quân bình trợ giúp dân Góp phần xây dựng tự phân lân Bình tâm phán xét chơn hành tiến Xây dựng quân bình tự xét phân.	Atlantic city, 03/10/99 5 : 50 AM 6) Hỏi: <i>Vũ trụ và tâm linh có quan hệ gì ?</i> Đáp: Thừa vũ trụ và tâm linh luôn luôn khẩn khít với nhau, phù hợp với nguyên lý tự nhiên và hồn nhiên. Kệ : Nguyên lý vô sanh tự tiến thâm Giải mê phá chấp tránh sai lầm Cơ hành tận diệt không thanh tiến Xây dựng bình tâm tự tiến thâm.
Atlantic city, 04/10/99 4 : 05 AM 7) Hỏi: <i>Quý yêu Thầy thì phải quý yêu cách nào mới đúng ?</i> Đáp: Thừa quý yêu Thầy tức là quý yêu pháp thực hành đúng chiều hướng phát triển cho chung. Kệ : Hướng lên tiến hóa vô cùng tận Phát triển tâm linh nguyện góp phần Xây dựng lâu ngày thành chánh pháp Bền lâu thanh tịnh giải phân lân.	

MẪU ÁI 66

*Tham sanh úy tử là tham
Điễn lành chẳng tạo chỉ làm điều sai
Sử kinh tạm hưởng đời mai
Chẳng sao làm được điều Ngài dạy răn.*

Sự căn bản tham lam của loài người là tham sống sợ chết, rồi đâm ra tự biện hộ để che lấp những sự bất chánh, đê hèn mà y đã tạo ra.

*Tuy rằng chung sống một nhà
Nhưng không thông cảm mỗi đờ khác nhau
Cùng chung lợi dụng đối đầu
Khi sanh khi diệt trước sau giữ mình.*

Anh em chung một mẹ sanh ra, nhưng mỗi người đều có một tánh ý khác nhau. Lắm lúc hiền mẫu cũng phải áp dụng độ lượng, từ bi, tươi cười, khoan hồng giữa những sự bất đồng nhứt của các con.

*Tình thương chẳng có hao mòn
Nên thương bỏ ghét mới còn mẹ con
Địa cầu luân chuyển vòng tròn
Con vui gặp mẹ mẹ còn gặp con.*

Người sân si luôn luôn bị thiệt thòi, còn người đại lượng thì luôn luôn được sự thành tựu tốt đẹp. Tình thương cao cả là quý giá, còn ghen ghét đê hèn lại sẽ bị sa đọa và sẽ mất hẳn dung điểm giá trị của nó.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – Sài Gòn ngày 27/2/1972)

Kỷ Niệm Atlantic

Atlantic City là 1 thành phố nổi tiếng về Casino (*sòng bài*), thuộc tiểu bang New Jersey, Hoa Kỳ, cách Montreal khoảng 800 cây số, đi xe hơi mất khoảng 8 tiếng, là nơi được Thầy chọn làm nơi nghỉ ngơi sau những chuyến du thuyết khắp năm châu. Nhà của Thầy nằm trong tòa cao ốc Ocean Club Condominiums cách bờ biển Đại Tây Dương 1 con đường đi bộ lát gỗ và 1 bãi biển có cát trắng. Nơi đó không khí trong lành, gió biển lồng lộng. Bên trong tòa nhà có hồ bơi, sauna, phòng tập thể dục, sân chơi tennis ... rất đầy đủ tiện nghi. Đặc biệt có xe buýt của Casino đưa đón khách qua lại từ vài thành phố như Montreal, Toronto, ... Để khuyến khích du khách vui chơi giải trí và mua sắm trong các casino sang trọng lồng lộng, trong các quán ăn, tiệm tùng phố xá ... mỗi người được tặng cho nhiều phiếu giảm giá, phiếu ăn uống miễn phí, vui nhất là phiếu có thể đổi thành 20 \$USD.

Từ Montreal hàng tuần có chuyến xe buýt khởi hành lúc 10g30 tối thứ sáu, hành khách ngủ xong 1 giấc thì tới Atlantic khoảng 9g sáng, chơi suốt ngày thứ bảy rồi ra xe trở về lúc 11g30 khuya, ngủ dậy thì tới Montreal khoảng 10g sáng. Thật là tiện lợi, mà giá vé 2 lượt đi và về chỉ tốn 35 \$CAD. Vào những dịp lễ thì có những chuyến dài từ 3 tới 5 ngày kèm luôn khách sạn, giá cả cũng rất phải chăng.

Cho nên bạn đạo Montreal thường qua đó thăm Thầy vào mùa bãi trường hay mùa Giáng Sinh, là lúc chị B hoặc bạn đạo địa phương như Philadelphia, Boston, New York, ... tổ chức các khóa sống chung và mừng sinh nhật Thầy. Dĩ nhiên là chúng tôi chỉ ghé casino đổi phiếu lấy 20 \$USD rồi đi bộ qua nhà Thầy chứ không chơi casino. Nhưng vì thình thoảng chúng tôi mới qua thăm Thầy, mà mỗi khi qua thì hay đi từng nhóm đông, nên chủ xe buýt để ý không thấy chúng tôi trong các sòng bài bạc, họ phải lên tiếng nhắc chúng tôi chơi càng nhiều càng tốt. Nhưng bạn đạo Montreal qua Atlantic chỉ mong gặp Thầy, còn hạnh diện là không bị sức hút của hồng trần, của casino.

Căn nhà condo đầu tiên được vài bạn đạo Montreal, Boston, Virginia chọn cho Thầy thì khá nhỏ, vì dựa vào khả năng tài chánh giới hạn của 1 nhóm ít người, và cũng vì thời đó còn nhiều bạn đạo chống đối việc Thầy là 1 nhà lãnh đạo tâm linh mà lại đóng đô tại 1 thành phố casino động loạn. Chính tôi cũng phải nhận không biết bao nhiêu lời phỉ báng, mắng nhiếc, đả kích của vài hội trưởng quen thuộc. Nhưng rồi dần dà, bạn đạo khắp nơi cũng lần lượt về đó thăm Thầy, đi tắm piscine, tắm hơi, sauna, ...với Thầy, hoặc tắm biển nước trong veo thật sạch, thật mát mẻ, chỉ cách nhà Thầy vài phút đi bộ. Cho nên gia đình anh Vương Thanh Sơn cũng mua 1 căn rất gần condo của Thầy và xin làm thiên đường để bạn đạo có chỗ vãng lai để Thầy được yên tĩnh nghỉ ngơi. Bạn đạo tới thăm Thầy càng lúc càng đông nên condo của Thầy được dọn lên tầng cao hơn, rộng rãi hơn, đẹp đẽ, khang trang hơn. Bạn đạo gần xa đều nhanh chóng tới viếng thăm Thầy và mừng tân gia, trừ bạn đạo Montreal. Cho nên Thầy về Montreal phải lên tiếng mời bạn đạo qua đó chơi cho biết nhà mới của Thầy được chị B và bạn đạo địa phương hoàn tất thật là công phu, mỹ lệ. Vậy mà Thầy chờ hoài chẳng thấy bạn đạo từ Montreal đi buýt cả đoàn qua thăm Thầy như mọi khi. Còn bạn đạo Montreal thì có thói quen cứ chờ có người tổ chức, thông báo ghi danh, mua vé dùm. Và lại, họ cũng biết là không qua thăm Thầy thì Thầy cũng về Montreal thăm bạn đạo vốn được mang danh là “lính Hoàng Gia” vì Montreal là nơi Thầy chính thức định cư tại Canada.

Thấy Thầy nhắc mãi nên một số bạn đạo Montreal không chờ đợi hội trưởng nữa mà đề nghị tôi liên lạc với xe buýt mua vé tổ chức chuyến đi qua Atlantic ăn mừng tân gia nhà Thầy, cho dù là tân gia trẻ. Việc này thật ra không có gì khó khăn rắc rối cả. Bạn đạo tự truyền miệng ghi tên đi khá đông, chiếm phần lớn số ghế trên xe, nên muốn có đủ chỗ tốt, chúng tôi phải chờ tới chuyến của tháng sau. Điều đáng ngạc nhiên là tới ngày chúng tôi tới nhà bà 8 gần metro Jolicoeur để tiễn Thầy về Atlantic, đang đi ra gần tới cửa, bỗng nhiên Thầy ôm tôi hôn. Tôi giật mình quay qua thấy Thầy nước mắt lưng tròng. Vừa bất ngờ lại vừa không hiểu sao Thầy lại khóc, tôi vội lên tiếng “Ông 8 ơi, chỉ 1 tháng nữa là tụi con lại gặp ông 8 bên Atlantic. Con mua vé xong hết rồi là ngày thứ sáu 21 tháng 9. Con sẽ phone qua nhắc Indra khi gần tới ngày đó”. Thầy không nói gì, chỉ lặng lẽ ra xe.

Còn khoảng hơn 10 ngày, trong lòng tôi cảm thấy bất an nên phone qua nhắc, biết đâu Thầy bận lo công việc trên Trời mà quên ở nhà cho chúng tôi qua thăm. Indra vui vẻ cho biết Thầy đã dặn ghi ngày 21.9 gắn trên tủ lạnh, rồi mỗi khi có ai tới thăm, Thầy cũng khoe là ngày 21.9 sẽ có xe buýt chở bạn đạo Montreal qua thăm Thầy và ăn tân gia. Khi còn đúng 10 ngày, tức là sáng thứ ba 11.9.2001, cả thế giới kinh hoàng hay tin 1 loạt tấn công khủng bố cầm tử do 1 nhóm không tặc gần như cùng lúc cướp máy bay đánh sập tòa tháp đôi trung tâm thương mại thế giới tại New York, tấn công lầu Năm Góc ở Virginia, Toàn là những địa phương gần Atlantic.

An ninh Mỹ tăng mức báo động lên cao nhất. Hăng buýt cũng báo động cho tôi biết là cần thêm giấy tờ, chi tiết ... của từng bạn đạo trong danh sách, như vậy mới có thể qua biên giới Canada – Mỹ, chưa kể từ Montreal qua Atlantic bắt buộc phải đi ngang qua New York. Bạn đạo rủ nhau hủy bỏ chuyến đi, gia đình, bạn bè của họ ai cũng khuyên nên ở nhà cho được 2 chữ bình an ...

Chẳng những chương trình chuyến đi bị hoàn toàn xáo trộn, mà thì giờ của tôi cũng bị ảnh hưởng trực tiếp với cái điện thoại reng liên liên, vừa bạn đạo rút lui, đổi người, vừa chủ xe buýt hồi thúc tôi phải nộp cho họ mọi tin tức cần thiết. Vậy mà tới ngày khởi hành, cũng có những bạn đạo không có tên trong danh sách vốn đã được chỉnh sửa nhiều lần, lại xuất hiện cho biết tới để đi thế chỗ những người bỏ vé, và họ cũng tưởng như mọi khi, nên không có đem theo những giấy tờ nào khác. Bà chủ xe đâu có phân biệt được ai tên gì, có trong danh sách hay không, cứ hồi thúc mọi người lên xe cho kịp giờ khởi hành. Bà giao cho tôi danh sách và bảo tôi phải trách nhiệm trả lời với cơ quan an ninh tại biên giới.

Trong lúc rầu muồn khóc luôn tôi mới nhớ lại hình ảnh khi sắp rời nhà bà 8, có lẽ Thầy tội nghiệp cho tôi, nên mới vừa hôn tôi vừa khóc. Tôi cũng tội nghiệp Thầy có khả năng thấy trước mọi việc bất trắc xảy ra mà không thể nói được, vì thiên cơ bất khả lậu, chỉ có thể ban cho tôi tình thương và thanh điền để an ủi, hay để tăng thêm sức mạnh ngõ hầu đối phó với số phận xui xẻo tận mạng của mình. Ai bảo làm tài khôn giúp bạn đạo qua thăm nhà mới của Thầy!

Rốt cuộc xe cũng lăn bánh. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Chưa kịp nhắm mắt nghỉ ngơi thì xe đã tới biên giới. Lại thêm cảnh sắp hàng thật dài, cảnh lục soát hành lý, họ hỏi đủ thứ với đám bạn đạo hầu hết không hiểu tiếng Anh. Bà chủ xe cũng điều đứng với nhóm chúng tôi nhưng cũng đành phải học chữ “nhẫn”.

Rồi xe cũng được tiếp tục lên đường, cũng tới thành phố casino, mọi người cũng được phát phiếu ăn, phiếu mua quà, phiếu đổi tiền ... như thường lệ. Chỉ khác 1 điều là cảnh sát an ninh bố trí khắp nơi, không ai được đi chung nhóm, tất cả túi xách, ba lô ... đều phải để bên ngoài casino. Thời đó điện thoại di động chưa phổ biến như ngày nay. Tôi nóng ruột không biết làm sao báo cho Thầy biết là chúng tôi đang gặp đủ thứ khó khăn, phải tìm cách nào cho bạn đạo ăn uống sơ sơ với mấy cái phiếu ăn, làm sao cho họ có thể gần như tay không đi vào casino đổi phiếu lãnh tiền, làm sao cho họ phân tán ra chứ cả đám đừng đi theo tôi ... Eo ôi, 16 năm rồi mà như chuyện mới xảy ra hôm qua. Nhớ lại tôi chỉ muồn xá 3 xá. Tự hứa sẽ không bao giờ lo chuyện bao đồng, không bao giờ tổ chức gì nữa cả.

Cũng may là tôi thành công trong việc “năn nỉ” mọi người, kể cả mấy ông cảnh sát và nhân viên an ninh. Đúng là “Ồn ồn ào ào rồi đâu lại vào đó”. Còn may hơn nữa là tôi tìm được 1 cái điện thoại công cộng để gọi cho Thầy. Bà 8 bắt phone trả lời ngay “Thầy chờ nì từ sáng tới giờ” Chưa kịp cho tôi trả lời, bà 8 đã đưa phone qua Thầy. Tôi ghen ngào chưa biết kể lể ra sao cho ngắn gọn thì Thầy đã ban cho những lời âu yếm thân thương “Ông 8 sẽ ra đón các con”. Đúng là “Hết con bĩ cực tới hồi thối lại”. Bạn đạo vừa thấy Thầy và bà 8 đã ùn ùn chạy tới. Còn tôi thì bạn quay phim chụp hình mọi người, nên là người sau cùng đến chào Thầy.

Thầy nhìn tôi triu mến làm bao nhiêu ám ức đều tan biến, rồi chậm rãi Thầy vừa tủm tủm cười vừa ra đề thi mới thật rõ ràng “Con đem hết tội nó lên nhà ông 8, nhớ đừng tụ tập, không đi ngõ trước, con B

không có ở nhà, Indra đi chợ chưa về, ông 8 không có giữ chìa khóa. Khi nào xong hết thì ông 8 về”. Nói xong Thầy cười thật tươi, thật vui như những lúc có được đề tài thử thách hay cho tôi thưởng thức. Bạn đạo đứng chung quanh hẳn đã nghe rất rõ, nhưng họ chỉ nhìn tôi chờ ý kiến.

Tôi đành đề nghị mọi người đi shopping cho vui, cho qua thời giờ, vì chỉ còn cách chờ Indra đi chợ về mới có thể vô nhà Thầy. Khoảng 1 g sau tất cả sẽ quay lại đứng rải rác gần chỗ hẹn. Phần tôi định nhờ an ninh condo cho gọi lên nhà xem Indra về chưa, nếu chưa thì để lại message trong máy, rồi còn tìm cách đưa hết các bạn lên theo lời Thầy dặn. Tôi vừa đi vừa suy nghĩ chắc là Thầy chuẩn bị cho tôi đổi sang nghề làm phim hay làm điệp viên ... Không ngờ mấy nhân viên ở bàn tiếp tân cứ quen thấy người Việt Nam có đầu trục là tự động mở cửa cho vô, trong khi họ đang bận rộn tiếp khách. Tôi theo phản xạ vội vã bước vào trong rồi lên nhà Thầy, Đúng là chẳng có ai ở nhà. Chỉ còn cách tìm giấy viết nhắn lại hẹn Indra khi nào về thì ra tìm chúng tôi.

Rốt cuộc nhiệm vụ cũng hoàn thành. Tôi hãnh diện sắp xếp cho bạn đạo ngồi thiền rồi báo cáo với Thầy qua kiếng Vô Vi.

Quả thật chẳng mấy chốc Thầy về tới, nhưng lại đi với 1 ông tây, nghe nói chuyện thì hình như là ông đẩy xe chở Thầy về. Thầy nói chuyện cả buổi với ông này như thể cả đám chúng tôi biến thành vô hình nên không ai thấy. “Lại bài gì nữa đây?” Tôi bắt đầu thiếu nhẫn, thêm phần bức dọc, vì rõ ràng là Thầy đang khiêu khích, trong khi tôi cứ định ninh Thầy về tới sẽ khen tôi thông minh sáng suốt, có thể còn ôm tôi thưởng cho 1 cái hôn thật thương vì tôi quá giỏi. Nhưng sự thật phũ phàng hoàn toàn ngược lại.

Bạn đạo lại nhìn tôi chờ đợi phản ứng. Chỉ còn cách làm bộ đi lấy thêm nước cho Thầy để nhắc là sắp tới giờ ăn trưa. Ông tây có vẻ mừng rỡ cáo từ ra về, có lẽ còn để đi kéo xe kiếm tiền. Còn Thầy thì ném cho tôi 1 cái nhìn không vui rồi đi vào nhà tắm thay quần áo. Tôi đoán chắc là Thầy không vừa ý vì tôi không chịu thua ai, vì cái tánh bướng bỉnh cộng thêm cái đầu đầy sạn. Nhưng không sao, ít ra bạn đạo có thể bày thức ăn ra để mừng tân gia. Rốt cuộc Thầy trò lại nói chuyện vui vẻ suốt buổi ăn, rồi buổi trưa, buổi chiều, buổi tối.

Cứ tưởng vận xui xẻo đã tới hồi bế mạc, ai ngờ tự nhiên (hay Thầy chuyển?) mà bà 8 đau răng, cần về Montreal gấp để đi nha sĩ. Bà 8 cho biết không có ai

có thể đưa bà về bằng xe hơi nên muốn về cùng xe buýt với chúng tôi vì xe còn thiếu gì chỗ trống của những người bỏ vé. Mặc dù tôi đã nhắc là bà 8 không có tên trong danh sách, mà ai cũng biết là an ninh ở biên giới kiểm soát rất gắt gao, nhưng bạn đạo trấn an tôi là Thầy sẽ làm phép thần thông che mắt bà chủ xe để bà 8 lên xe mà không ai thấy.

Tôi nhớ có nghe chuyện Kim Thân Cha che mắt công an để bạn đạo có thể tụ họp sinh hoạt thoải mái cùng Cha, nên thôi thì tôi cũng đành chờ đợi xem Thầy biểu diễn thần thông.

Nhưng chờ tới khi chụp hình lưu niệm để ra về, tôi thấy Thầy vẫn chưa thay quần áo gì cả, Thầy rướm rướm nước mắt như muốn chúng tôi ở lại thêm 1 lát nữa. Tôi đành thúc hối bạn đạo mau chào Thầy để còn kịp giờ xe, không thể cứ quẩn luyến bên cạnh Thầy mãi. Hơn nữa, còn phải để Thầy có thì giờ thay quần áo ra bến xe để làm phép thần thông.

Tới giờ lên xe buýt rồi, mà tôi nhìn quanh chẳng thấy Thầy đâu. Trong bụng tôi bắt đầu đánh lô tô. Có bạn cho biết vừa thấy Thầy, nhưng Thầy không tới làm phép cho bà 8 được lên xe!

Bà chủ xe nhìn bà 8 thật kỹ, rồi quay qua nhìn tôi. Biết làm sao bây giờ? Tôi đành phải bôn cữ soạn lại cái màn năn nỉ để bà làm ơn cho “má tui” lên xe. Còn nói thêm là tôi không ngờ lại gặp má tôi ở đây, và bà đang đau răng quá, không nói chuyện được, nên phải về gấp. Cũng may mà tôi và bà 8 cũng hao hao giống nhau, cũng mập mập như nhau, nên rốt cuộc bà đảm chịu cho bà 8 lên xe. Hú vía !

Xe chạy được 1 chút, tôi tới cạnh bà 8 hỏi nhỏ nhỏ tên họ, ngày sanh, passport, ... vì đáng lẽ tôi phải biết mọi chi tiết này của “má tui”.

Vậy mà tới biên giới, không hiểu sao chỉ có 2 nhân viên an ninh bước lên xe đứng dòm dòm rồi cho xe chạy đi, không hỏi giấy tờ của ai hết. Hay là Thầy đang làm phép từ xa, vừa tuyệt hơn là làm phép tại chỗ, vừa tránh cho chúng tôi tánh ý lại và mê tín dị đoan?

Về tới Montreal bình an vui vẻ, ai cũng cảm ơn tôi rồi rít. Tôi lại báo cáo với Thầy qua kiếng Vô Vi, lại cảm ơn Thầy cho chúng tôi 1 chuyến đi rất hạnh phúc và đầy kinh nghiệm mới, với những thử thách nhớ đời, được Thầy trực tiếp cho học đủ thứ bài thử trí, thử tâm, thử tánh, thử thanh tịnh, sáng suốt, nhin nhục, ... như tôi hằng mong ước.

Càng thấm thía hơn nữa là tôi sẽ nhớ mãi điều tâm đạo số 8 “Giữ tâm thanh tịnh bất cứ trường hợp nào xảy đến”, thay vì cứ mơ tưởng “thần thông”!!!

Bà 8 hôm sau đi nha sĩ rồi trở qua Atlantic bằng xe hơi. Không biết bà có kể cho Thầy nghe chuyện trái tim của tôi muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, hay vẫn vô tư không hay biết gì. Đặc biệt là bà có vẻ rất vui khi nghe tôi bầu bà làm “má tui”. Bỗng dưng tôi chợt nhớ ra là có lần tôi tới nhà Thầy đem theo mấy đòn bánh tét để tặng cho Thầy tiếp bạn đạo, nhưng chỉ gặp bà 8 ở nhà. Trong khi trò chuyện chờ Thầy về, tôi có kể là má tôi rất giống bà 8, cũng thật thà chất phác như bà, nên tôi xem bà như là má của tôi. Còn bà 8 thì nói tôi cùng tuổi với Tuyết con nuôi của Thầy, cũng mang kiếng cận, cũng ham học, ... nên cứ thấy tôi là bà 8 xem như thấy Tuyết, và xem tôi như con của bà. Hóa ra tôi không có phạm tội nói láo khi qua mặt bà chủ xe. Trong lòng tự nhiên cảm thấy nhẹ nhõm vui hẳn lên.

Hay là chuyện gì Thầy cũng biết? Hay là Thầy muốn nhắc tôi cái tật hay nói lại mau quên? Dù sao, nếu hoàn cảnh đã tình cờ khiến bà 8 trở thành “má tui” thì Thầy sẽ là của tôi. Thật không phải quá là tốt hay sao? Kiếp này được làm con của Thầy thì còn hạnh phúc nào hơn. Tôi sẵn sàng nộp đơn làm con của Thầy luôn cho mọi kiếp sau, để mãi mãi và vĩnh viễn theo bước chân Thầy.

Mỹ Kim

7 tháng 7 năm 2017

Lưu Ý: Bài viết cho mục “Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới” không ngoài mục đích giúp bạn đạo địa phương thông tin tới cộng đồng Vô Vi. Những tin tức này không phản ánh quan điểm của Tuần Báo Vô Vi. Ban Biên Tập Tuần Báo Vô Vi hoàn toàn không chịu trách nhiệm về nội dung của các bài viết này.

8 NĂM SAU

Năm nay 2017, kỷ niệm 8 năm đại hội đã qua sau khi Đức Thầy rời xác trần, tôi xin ôn lại 10 sự kiện quan trọng nhất, những di ngôn trong năm 2009, và hiện thực.

A. DIỄN TIẾN hay VIỄN TIẾN

Năm 1986, trong khóa học 1 tại thiền viện Quy Thúc tại Pháp, Đức Thầy nói về **Kỷ nguyên Di Lạc** đang cứu độ người thời Mạt Pháp. Khi Đức Thầy rời xác thì kỷ nguyên này cũng chuyển tiếp sang một giai đoạn mới:

1. Tháng **2/2008**: Đức Thầy nhập viện khẩn cấp và được gắn máy trợ tim. Nhiều hội trưởng Vô Vi thỉnh nguyện Đức Thầy cho họ thay thế nhóm **VMC** (là nhóm đang săn sóc Đức Thầy, tổ chức Thiền Ca và đại hội).
2. 11/2008: Đại hội Viễn Tiến tại Montréal (Đ/h *Qui Hội Tinh Bạn dự trù tại Úc được dời sang Montreal với tên Diễn Tiến, rồi đổi thành Viễn Tiến*). Vài thành viên nhóm VMC không được tham dự. Sau đ/h 2008, Đức Thầy chuyển đ/h 2009 được dự trù tổ chức tại Montreal sang Dallas, TX.
3. **12/2008**: Đức Thầy sang Nam California, **tuyên bố tổ chức Đ/H DHĐP 2009** trên du thuyền từ Long Beach đi Mexico.
4. 1/2009: Đức Thầy viết bài thơ cho đ/h DHĐP.
5. 3/2009: Đức Thầy về VN cùng với nhóm VMC.
6. 4/2009: Đức Thầy viết bài thơ Khai Triển cho đ/h Dallas.
7. 6/2009: Di Ngôn về đám tang của Đức Thầy sau này.
8. **8/2009**: Đại hội DHĐP, Đức Thầy khai mạc từ xa qua video vì sức khỏe quá yếu.
9. **9/2009**: Đức Thầy **mất** tại Montreal.
10. **11/2009**: Đ/H Khai Triển (Dallas) khởi đèn tiền cho khách sạn vì ít người tham dự.

Trên đây là các diễn tiến khi Đức Thầy rời xác. Đ/h cuối này lấy tên là “**Viễn Tiến**” để đánh dấu Kỷ nguyên Di Lạc đang bước sang giai đoạn có nhiều bạn đạo thành đạt.

B. 2 BÀI THƠ ĐẠI HỘI & DI NGÔN HẬU SỰ:

1. Bài thơ cho đ/h DU HÀNH ĐẠO PHÁP (8/2009)

Ý chánh ngay câu đầu: *Đại La xoay chuyển khắp năm châu*.

Đại La là tầng Trời cao nhất ở Thánh Giới: từ đại hội này, Vô Vi không còn đ/h cấp bậc Trung Thiên nữa. Rất đông bạn đạo tham dự đ/h này vì nghĩ đó có thể là Hội Long Hoa. Thực ra đó là thời điểm không còn “Hội Long Hoa cấp Trung Thiên” mà họ từng tham dự trong suốt 27 năm qua! Hội Long Hoa chính thức của Khố Địa Tiên sau này tự nhiên không bằng.

2. Bài thơ cho đ/h KHAI TRIỂN (11/2009)

Ý chánh ở hai câu cuối:

“...*Qui y Phật Pháp không thay đổi
Tự thức, tự tu, tự giải mờ*”.

Giai đoạn “tu cho phần Hồn”, là nhanh nhất, đã qua lâu rồi. Nay là giai đoạn “tu bằng Trí, bằng Ý”, cần nhiều cố gắng. Nếu thành công thì khi mất, linh hồn sẽ được Đức Thầy dắt về Trung Thiên.

3. DI NGÔN 14/6/2009

Đối thoại đáng chú ý:

HMB : Từ đây đến ngày Thầy ra đi, Thầy thấy chúng con có cần phải lo gì cho Thầy về mặt đời?

Đức Thầy : Người tu không có gạt người ta là được rồi.

Mình người tu Vô Vi là mình chỉ biết giúp người ta không, không có gạt ai hết.

HMB : Còn về mặt Vô Vi?

Đức Thầy: Những cái lời nào mà con thích thì con cứ áp dụng... Đừng có khi Thần Thánh...

“Lời nào của Thầy nói: trình độ của con hiểu tới đâu thì làm tới đó”.

Đây là vấn đề niềm tin. Khi phục vụ bạn đạo thì **trong tâm mình sẽ có Đức Thầy hướng dẫn**. Tuy sự phụ hứa hẹn như vậy nhưng đã có tấm gương “quá sức tự nhiên và hồn nhiên” của nhóm VMC!

C. THÀNH QUẢ TRONG 8 NĂM QUA:

Sự thâm lặng tự tu tự tiến của bạn đạo Vô Vi là quan trọng nhất. Năm 2009 đánh dấu ngày trở về của vị Phật vĩ đại nhất của chu kỳ 3, thì năm 2016 cũng đánh dấu ngày trở về Trung Thiên của bạn đạo dày công nhất, HVE. Các công quả về kinh sách cũng tiến triển đều đặn. Về sinh hoạt tập thể, ngoài các thiền viện, thiền đường, thì các khóa sống chung cũng khá đông người, và quan trọng nhất chính là các đại hội Vô Vi hàng năm:

1. Các bạn đạo hiện diện trong Di Ngôn Hậu Sự 2009 thuộc nhóm **đại hội truyền thống**. Họ vẫn tiếp tục tổ chức đại hội, phần nghi lễ vẫn có rước cờ Thiên Địa Nhân, thêm đồng phục trắng và dâng hoa tưởng niệm Đức Thầy.
2. Nhóm **đ/h DHDP**, liên hệ với nhóm VMC, không có đồng phục nhưng cũng có dâng hoa.
3. Từ năm 2016 nhóm đ/h **DHDP tách ra làm hai**, một nhóm lên núi một nhóm xuống bờ biển.
4. Năm 2017 sẽ có **đ/h lớn tại Việt Nam**. Tổng cộng sẽ có 4 đại hội Vô Vi trong năm 2017 để ban rải hồng ân thanh điển của Kỷ Nguyên Di Lạc.

Khương bửu Võ

Los Angeles, ngày 6/7/2017

THANH TRƯỚC LIÊN HỒI

Tôi vẫn đi giữa hai gọng kềm của thanh và trước, của sum hợp và ly tan, của yêu thương và thù hận, của hạnh phúc và khổ đau, của thành trụ và hoại diệt... Tôi sẽ phải đi và đi mãi trong hai trạng thái đối đãi, tương phản ấy và phải tiếp giáp với chúng thường xuyên, học hỏi và thấu hiểu chúng với tất cả sức lực và trí óc của chính mình.

Hết thanh đến trước, hết sáng đến tối, hết hạnh phúc là khổ đau... tôi biết chắc rằng dù muốn hay không, dù ghét hay thương, tôi vẫn phải đối mặt cùng chúng – những trạng thái phức tạp ấy – cho nên, tôi thâm luôn tự nhủ lấy chính mình, hãy can đảm bước đi giữa những trạng thái ấy cho dù phải chịu đựng bao khó khăn và gian khổ. Bởi vì, có lẽ không còn con đường nào khác nữa!?...

Tôi sẽ vui với niềm vui hiện có, cũng như đã buồn với những nỗi buồn đã qua; và rồi đây tôi cũng sẽ vui buồn với những vui và buồn sẽ tới ở tương lai. Tôi sẽ tiếp nhận tất cả mọi vui buồn với trọn vẹn tâm hồn mình, để lắng nghe, cảm nhận và

để thấu hiểu. Tôi phải hòa tan cùng tất cả để thông suốt và để hóa giải tất cả.

Nỗi buồn pha lẫn niềm vui
Yêu thương hòa với ngậm ngùi xót xa.
Niềm vui pha lẫn nỗi buồn
Thương yêu lai láng trào tuôn ngập lòng.

* * *

Cuộc đời giả tạm đổi thay
Bạc vàng, danh lợi chuyển xoay vô thường
Gìn tròn đạo đức, tình thương
Quyết lòng vững bước trên đường tiến tu
Trường chay, Mật niệm, Công phu
Chon linh khôi phục ngàn thu vĩnh tồn
Rạng danh một Đấng Tiếu Hồn
Hòa cùng Đại thể Càn Khôn đời đời
Hào Quang sáng chói tuyệt vời
Thiên Đường Lạc quốc Cha Trời ân ban.

(Mai Chắt)

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gởi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY TỪ VIỆT NAM

V N, tháng Tám, 1999

Thưa Thầy kính mến,

Tuần vừa qua anh VTS làm việc ở H N. Tuy thời gian ngắn ngủi, nhưng anh đã ưu ái gặp bọn con nhiều lần để đàm đạo. Chúng con rất vui khi được tiếp chuyện anh S. Vì đây là một hình mẫu của Thầy rất đáng yêu, rất đáng phục, Thầy ạ.

Thưa Thầy, bọn con cùng với chánh phó giám đốc T T U. phát triển nhân văn V N đã bàn với nhau là sẽ tậu một vài ngàn mét vuông đất ở B V hoặc S T là nơi linh địa để làm thiền viện do tiền của các đạo hữu phái thiền Vô Vi đóng góp.

Mục đích là để phái môn Vô Vi có đất hoạt động và để có cơ hội mời Thầy về nước dạy chúng con thiền.

Con có người quen dẫn đến T T L Q Đ, chủ tịch M T T Q V N phụ trách tôn giáo để xin phép. Nếu được Thầy đồng ý và hỗ trợ, chúng con sẽ triển khai nhanh để có cơ hội được đón Thầy.

Xin Thầy cho con biết ý của Thầy về chủ trương, về quy mô, và có thể Thầy xem trong các phật tử phái Vô Vi - đệ tử của Thầy có những ai có thể đóng góp phần vật chất để thiền viện được ra đời sớm.

Kính chúc Thầy thân tâm thường an lạc.

Đệ tử xa của Thầy,
Đ Q T

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Montréal ngày 13 tháng 8 năm 1999

Q T,

Thầy vui nhận được thư con gởi đến do anh V T S chuyển. Con đã có duyên lành gặp được anh V T

S tại Hà nội và đã bàn bạc về đạo pháp Vô Vi và đã tìm thấy sự nhین nhục và thanh tịnh của anh S đã hành đạt.

Những người nào muốn tu thì cứ noi theo gương tốt mà hành, mọi người đồng hành có kết quả tốt, tương lai sẽ chọn đất làm Thiền Viện phục vụ những người kế tiếp. Mọi việc sẽ thành tựu tốt đẹp, lúc ấy Bê Trên sẽ chuyển Thầy về thăm cơ sở tâm linh của Thượng Đế, không cần phải mời mọc vô ích.

Duyên lành đến mọi việc sẽ thành tựu tốt đẹp, mọi người bằng lòng tu Vô Vi sẽ tự động xây dựng tốt cho chung, kết hợp chung tiến, sẽ loại những phần tử bất chánh.

Diễn giới sẽ thanh lọc rõ rệt, thanh trực phân minh, nhơn tính tự thức, tin tưởng nơi khả năng sẵn có của chính mình mà tu. Sự đóng góp cho chung cũng do người thực hành tu thiền thực hiện thì mới bảo tồn được cơ sở tâm linh, thật sự dần thân độ đời và xây dựng cho tình thương và đạo đức cho chung.

Sức mạnh của tâm linh sẵn có, chỉ nhờ pháp môn khứ trực lưu thanh tự thành đạt căn bản thuận chiều tiến hóa của Trời Phật.

Thật sự ổn định và thật sự đóng góp cho nhơn loại ở tương lai, chỉ có người đau khổ chịu hành thì mới tiến.

Nguyên lý của Trời Đất sẵn sàng hỗ trợ cho tâm linh tiến hóa. Chủ đích của Vô Vi là thực hiện tình thương và đạo đức, dốc lòng tu tiến. Người dân sẽ thật sự văn minh, sửa mình để đón nhận thanh quang ban chiếu của Thượng Đế tức là ánh sáng vô cùng tận từ đáy biển cho đến mặt đất thành tựu trong tự nhiên và hồn nhiên.

Chúc con thành tâm tu tiến, mọi việc sẽ thành theo định luật của Trời Phật sắp xếp.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

Thi Ca của Đức Thầy

Dallas, ngày 15 tháng 7 năm 1981

DUYÊN HẠNH NGỘ

(Họa thơ bạn đạo)

GẶP nhau trong cõi động giao duyên
THẦY chuyển tâm linh giải nỗi phiền
VĨ đại bầu trời quang chiếu rọi
KIÊN trì thanh tịnh tái hợp duyên.

HOA sen thanh đẹp khai tâm đạo
TÌNH vẹn tình duyên đã ước ao
THƯƠNG nhớ đời đời tâm nguyện tiến
NỞ tâm tươi đẹp ý hòa cao.

ĐẠO hạnh nơi tâm chuyển phát liên
ĐỨC thường gieo rắc rõ tiền duyên
TRIỂN giao đường đạo tâm duy thức
MIÊN giác tỉnh say ngộ pháp huyền.

TÂM Không ngộ đạo lý thâm sâu
CON nhớ Cha Trời vượt bể dâu
GHI khắc tâm can tâm ngộ đạo
NHỚ Thầy nhớ bạn ý không sầu.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

LUÂN HỒI DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả: Đào Mộng Nam

Hồi Năm (tiếp theo)

THAM DÂM HIẾU SẮC CHUYỂN KIẾP LÀM HƯƠNG NÚI
CỔ BIẾC RỪNG SÂU THANH TỊNH CHUỘC LỖI XƯA

...
Dương Sinh: Tôi rất cảm thông với hoàn cảnh đáng thương này, sẽ cố gắng hết sức mình, song tôi cũng khuyên một điều là phải ráng giữ mình. Ngoài những điều vừa kể trên, đời sống của hương núi còn có những khó khăn nào khác?

Hương Núi: Chúng tôi không có đôi tay, chỉ biết dùng cặp sừng để tự bảo vệ, do đó vô cùng bất tiện, chỉ vì kiếp trước thất đức, tham dâm, cướp đoạt tiền tài, hút máu kẻ khác, bởi vậy sau khi thác bị chuyển kiếp đầu thai làm loài hương núi.

Dương Sinh: Có thể kể lại những việc làm quá khứ một cách xác thực, hầu tạo một tấm gương giúp người đời soi tỏ sợ hãi không dám phạm vào những điều lỗi lầm chăng?

Hương Núi: Thực quả tôi không còn mặt mũi cùng can đảm thuật lại những lỗi lầm kiếp trước.

Tế Phạt: Chớ có chối từ, hiện tại mặt người mọc đầy lông, tôi tắm vô kể, nếu can đảm thuật lại những hành động trước kia tức là tạo công chuộc tội thì có thể khôi phục lại bộ mặt vốn có sẵn khi xưa.

Hương Núi: Thưa, con xin tuân lệnh. Kiếp trước tôi là một người đàn ông, tính ham nữ sắc, hại biết bao đời con gái, đại khái đã từng gian dâm với ba cô gái còn trinh, hai bà quả phụ, cùng ba cô gái nhà lành, còn gái giang hồ thì đếm không hết. Đã ham sắc lại còn lừa đảo tiền tài, suốt ngày suốt đêm vui thân nơi chốn nhà

hàng tửu điếm, tiêu phí biết bao tiền bạc của phụ nữ, sống hoang đàng suốt đời như vậy, tới lúc tuổi già sức cùng lực kiệt, bệnh phong tình hoành hành dữ dội nên hồn phải lìa xác. Sau khi chết bị Minh Vương xử phạt, lãnh hai mươi năm khổ nhục hình, sau đó mới được chuyển kiếp đầu thai làm loài hương núi để giải trừ nghiệp ác. Ước mong người đời chớ học đòi tính hiếu sắc tham dâm, lừa đảo tiền tài thất đức, để ngày nay không được làm kiếp người ăn thực phẩm cao lương mỹ vị, mà phải ăn cỏ, ăn lá cây mặc dù còn ý niệm về nữ sắc, song sự giao hợp lại tùy thuộc vào tiết mùa, bởi vì tính khí bị rút ngược lên đầu, biến thành chất vô lậu ngày đông cứng hóa thành cặp sừng, trở nên loài thú có lông có sừng, nội tâm đau khổ không lời nào tả hết.

Tế Phạt: Người kiếp trước tham dâm, hiếu sắc, kiếp này chịu khổ. Tính khí thần của người phải dồn hết lên đầu nuôi dưỡng cặp sừng non, nên người đời mới ham cắt sừng đó để làm thuốc bổ, cắt bộ phận sinh dục để làm đồ ăn bổ thận. Kiếp trước người quá ham sắc, cho nên kiếp này gốc dâm đó bị cắt thiên để đền tội. Cũng may nhờ ở nơi thâm sơn cùng cốc nên người chẳng thể trở lại chốn ăn chơi, sống đời đàng điếm. Hiện giờ chỉ còn được ăn cỏ núi, uống nước suối, thưởng thức hương thơm các loại kỳ hoa dị thảo. Hãy chăm lo tu tâm dưỡng tính tránh đi lại vết bánh xe cũ.

Dương Sinh: Hươu núi nghiệp quá nặng mà kiếp này còn được đầu thai làm giống thú nơi chốn núi sâu tu đạo thì kể như là hết sức may mắn. Hươu núi ơi! Chớ có trách trời oán người, chỉ nên tự ăn năn về sự lầm lỗi của mình, người đã thành thực kể lại những việc làm đầy tội lỗi của kiếp trước để làm gương khuyên răn người đời, chắc chắn sau khi mãn kiếp sẽ được đầu thai trở lại làm người.

Hươu Núi: Xin cảm tạ Dương Thiện Sinh đã rũ lòng thương mà chỉ bảo, nếu như kiếp tới được đầu thai làm kiếp người, tôi nhất định sẽ làm người lương thiện, tuyệt đối không dám tái phạm những lỗi lầm kiếp trước.

Tế Phật: Đã biết hồi tâm chuyển ý, đợi tới phút được chuyển kiếp, ta sẽ tới cứu độ. Dương Sinh có thể phỏng vấn thêm hươu núi khác.

Dương Sinh: Thưa vâng, này hươu núi kia, vừa rồi hẳn đã nghe rõ cuộc đối thoại, vậy cảm tưởng của người thế nào?

Hươu Núi: Thưa trước hết xin cảm tạ đức Phật Sống Tế Công đã điểm hóa cho chúng con. Vừa rồi được nghe cuộc đối thoại, tự cảm thấy hổ thẹn muôn phần.

Dương Sinh: Người chớ sợ lỗi lầm, chỉ sợ chẳng dám nhận lỗi. Nếu như đã biết lỗi, thì người có thể thuật lại những hành động sai quấy của kiếp trước không?

(còn tiếp)

